

Када је својевремено, први пут после Другог светског рата, тадашњи премијер Јапана Хајато Икеда 1962. године, на путу по Западу, дошао у званичну посету Француској, председник Француске Шарл де Гол му је са одушевљењем причао и надуго образлагао своју визију будуће Европе „Од Атлантика до Урала“.

У својим мемоарима Де Гол је касније написао, констатујући са жаљењем, да код јапанског премијера ова идеја није наишла на велико разумевање, али му је зато високи гост са много енергеије и страсти покушао да прода некакве транзисторе.

Француски председник се очигледно не само да није много разумевао у транзисторе, него, што је још горе, није схватио поруку коју му је јапански премијер, гестом вађења малог сонијевог транзистора из ташне, желео да упути шта је то „велика политика“ Јапана. Икеда је тим гестом желео да представи велику потребу Јапана да је, после пораза у Другом светском рату и трагедије коју су донели себи али и другима, први и највећи стратешки циљ свих слојева јапанског друштва да „Јапан уврсте у ред економски најразвијенијих земаља света“.

У реализацији тог „светог циља“, како га је формулисао и образложио Икеда, као једини услов за опоравак после ратних разарања и опстанак у суровој светској конкуренцији, усвојили су гесло „извозити или умрети“. Како им је умирања било доста, засукали су рукаве, радом, редом и уз помоћ америчког капитала инвестираног понајвише у јапанска

бродоградилшта и индустрију ради испорука америчкој војсци у Кореји и другим деловима Далеког истока, али и увођењем високе технологије коју су више копирали и прилагођавали а мање куповали по свету, стигли до друге (сада треће) највеће економије света, а још и даље друге по технолошком развоју и посебно у производњи и употреби роботике у индустрији.

Све политичке снаге и сви релевантни фактори јапанског друштва у то доба постигли су сагласност око најважнијег стратешког државног циља, оставивши по страни многе разлике и мање важне проблеме. Оставили су по страни и окупирану Окинаву и тзв. „Северне територије“ и идеологију (сукоб Комунистичке партије и Коментита) и пресуде Токијског трибунала и плаћање ратне оштете, а усредсредили се да остваре договорени „свети циљ“. Договорено – учињено. Е, тако се понаша уређена држава која зна шта хоће и где су политичари одговорни народу.

Зашто ово написах? Па, можда ће неко од политичара, који одлучују о судбини грађана Србије, ово прочитати, мало се замислити, извући неку поуку, а можда и схватити поруку „Јес` да Србија није Јапан нити Срби могу бити Јапанци по много чему, али туђа позитивна искуства могу бити корисна, поготово сада у време израде програма нове владе“. Оставимо се тзв. великих тема, некаквих спољно-политичких стубова, стратешких партнерстава којима нисмо дорасли, интеграција са чланством другог реда – окренемо се себи, својим немалим ресурсма и потенцијалима, реду и раду и повратимо осмех на лице грађана Србије.